

Van Gogh imája

Én nagyon kevés embert szeretek
 — akiknek kilátszik a köldökük
 akiknek lekopott a cipőjük sarka
 akik gyufánál keresnek telefoncímeket
 akik egy kád vízben fulladoznak az örültek házában
 akiknek szemében kő a könny
 akiknek a mellében tej van
 akikben rákká csomósodott a tej
 akik ásítanak az anyjuk temetésén
 akikre bombázáskor rászakadt a betontető
 akikért hiába imádkoznak olajos gyertyáiknál a reszkető körmű öreg-
 asszonyok
 akik honfitársaiké helyett a maguk vérét ontják önfegyelemmel
 akik szédült hajjal fekszenek és lecsüngő karral túrik az utált szerető
 szeretését
 akik a hó nyakörvével metszik elérhetetlen célban puha nyakukat
 akikre ráolvassanak a ringben és újra föltántorodnak
 akiknek apjuk bölint a halálos ágyán hogy hagyják magára — menjenek
 házat tervezni
 sztriptíz-bárba
 kaviárt enni a fogadáson
 lehánygni a falitérképet
 masnit venni gyerek hajába
 menjenek
 négykézláb az udvar kakasai közt
 rácsot rázni gumicellában
 ugatni rendőrpáncsra a kivégzés előtt
 vagy aranyra süttetni magukat a Balaton idegen partján
 vagy katedrálisokat építeni egy keletkező kisvárosban
 menjenek
 padon szeretkezni izzadni hinni csalatni
 bukfacezni hörögni élni —
 akik véres zsebkendőket dugdosnak hetekig
 akik hazájukat hűségükkel halálukig szolgálják
 akikből barrikádot építenek majd testes közlegények
 akik féllábbal a sírban állnak
 akik a tárgyak aranyremegését látják a napban
 akik mindvégig ellene mondanak a szabadság résnyi fuldokló hiányának
 akiktől elveszik a jeggyűrűjüket
 akiknek a kezére csapnak a lógó párkányokon
 akiket hiába kényyszerítenek
 akik mindvégig ellene mondanak a hatalomnak és a dicsőségnek
 akiknek sose lesz osztályrészük se a hatalom se a dicsőség —
 azokat szeretem.

Raszkolnyikov dala

*Szabadság nélkül ám nemigen lehet élni
csak tengni mint a vak ki körben tapogat
a börtön rácsain az ujjait bevérzi
s a homlokába hull a véres vakolat*

*s tele lesz vérrel a szobája a saját
vérétől részegül és vérében matat
majd baltáját veszi és bárki ajtaját
benyitja biztosan a homlokába csap.*

S I M A I M I H Á L Y

Egy pohár hó

*Egy falu füstje szállong az idő föllegében
mintha fennsíkon által mintha magas hegyélen
ott hajt ott egyensúlyoz egy kicsi óriás
csillagos ködköpenyben egy garabonciás
Ezüst pályára állnak rakéta-jegenyék
Pipacstól jégvirágig tündöklük a vidék.
Por- és hófelhők szállnak az idő föllegében
— ezüst apám biciklin lebeg a közepében.*

*Kricsmik neon-betűi: apám hetvenöt éves
arany porfelhő elfogy a hófelhő sötét lesz
jégcsap-jegenyék fagynak öreg biciklijéhez*

*Söntésben nagyfröccsöt rendel
egy pohár havat hoznak
iszik megissza mindet
s viccet mesél a sorsnak
szögez billiárddákat
a hűlő csillagoknak*

*A sors az mondja: „l á s s a d !
s bölcsebb sziveddel értsed!”
Holnemvolt perünkből por lesz
arany pora a nyárnak
fehér pora a télnek*